

Arrest

nr. 116 669 van 9 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2013.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 22 november 2013, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 6 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Parachi (Paghman, provincie Kabul).

U bent een Tadzjiek van etnische origine. U bent een ‘qari’ wat betekent dat u de koran grotendeels uit het hoofd kent. U gaf les in de lokale moskee Hazrat Mohammad Mustafa. Uw broer A.(...) J.(...) werkt

als bewaker voor de Afghaanse inlichtingendiensten (NDS). De Taliban hebben u via de 'mowlawi' van de moskee waar u les gaf benaderd. Zij wilden dat u met hen de heilige oorlog zou voeren. Dit betekent onder meer dat u uw broer moest overtuigen om voor de Taliban te werken. Dit betekent ook dat van u mogelijks werd verwacht dat u zelf aan een aanslag zou meewerken. De mowlawi verwittigde u dat u de autoriteiten niet mocht inlichten. U wou helemaal niet meewerken met de Taliban en u contacteerde uw broer die u adviseerde Afghanistan te verlaten. Een dag na uw gesprek met de mowlawi verliet u uw dorp. U ging naar Kabul waar u nog tien dagen zou blijven. Vervolgens begon uw reis. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk bent u naar België gereisd. Op 08/11/2011 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u problemen vreest met de Taliban. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), drie foto's van uw broer die bij het Nationaal Directoraat voor de Veiligheid (NDS) werkt, zijn werkbadge, een bevestiging van uw relaas door het dorps hoofd en twee dreigbrieven van de Taliban die na uw vertrek bezorgd werden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Immers, op diverse punten blijkt uw relaas ernstig in strijd met de verklaringen die u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Zo stelt u voor het Commissariaat-generaal dat de dreigbrieven van de Taliban dateren van na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.2). U ontkent expliciet dat u voor uw vertrek dreigbrieven ontving (CGVS, p.2). Nochtans verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken wat volgt: "De eerste (brief) werd anderhalve maand voor mijn vertrek opgestuurd. Ik nam deze brief niet serieus. Een maand later kwam de tweede brief. Ik ging ermee naar het dorps hoofd. Hij zei dat het ernstig was" (gehoorverslag DVZ, punt 5). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, ontkent u dat u eerder beweerde dat u de dreigbrieven voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben ontvangen en zegt u dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken zich moet hebben vergist (CGVS, p.5). Dit is niet ernstig. Immers, uit uw relaas voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt overduidelijk dat u het herhaaldelijk over die brieven had en dat u aangaf dat deze brieven de directe aanleiding tot uw vertrek zouden hebben gevormd.

Als het Commissariaat-generaal u voorts vraagt of u uw problemen met de Taliban niet aankaartte bij het dorps hoofd, ontkent u dit ten stelligste (CGVS, p.5). U zegt dat u verboden werd met iemand te praten over de eisen van de Taliban (CGVS, p.5). Dit is opnieuw geheel in tegenstrijd met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar u zei dat u met de tweede dreigbrief naar het dorps hoofd ging en dat de man u vervolgens uitlegde dat "het ernstig was" (DVZ, punt 5). Wanneer het Commissariaat-generaal deze tegenstrijdigheid aanhaalt, herhaalt u dat u niet naar het dorps hoofd bent geweest omdat de Taliban u hadden verwittigd niemand op de hoogte te brengen (CGVS, p.5). Echter, nogmaals kan worden opgemerkt dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent deze zaken bijzonder duidelijk is en geen ruimte voor interpretatie laat. De vaststelling dat u zich laat betrappen op tegenstrijdigheden met betrekking tot de kern van uw asielrelaas, toont aan dat uw asielaanvraag bedrieglijk is.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen ook op andere punten ongeloofwaardig zijn gebleken. Zo is het merkwaardig dat de Taliban uw broer niet persoonlijk zouden benaderen. Dat hij ondertussen verhuisd zou zijn, doet niets af van de vaststelling dat zij hem voor deze zagezegde verhuis zelf konden hebben aangesproken. Eveneens merkwaardig is dat uw broer tot op heden en blijkbaar zonder enig probleem voor het NDS zou werken. Dat u halsoverkop Afghanistan diende te verlaten terwijl uw broer zijn activiteiten verder zette, is opmerkelijk. Evenmin maakt u melding van enig probleem dat er sinds uw vertrek nog zou zijn geweest voor uw familie die in Parachi zou wonen. Ook dit is opmerkelijk.

De documenten herstellen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet. Uw taskara bevestigt uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's op zich leveren geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die op de foto's te zien is. Dat de man op de foto's uw broer is, kan hiermee niet als bewezen worden beschouwd. Bovendien heeft u het niet geloofwaardig gemaakt dat die zagezegde activiteiten van uw broer voor de NDS voor problemen met de Taliban hebben gezorgd. De badge kan evenmin overtuigen. U zegt dat dit een kopie van de badge van uw broer is. Sowieso heeft een kopie geen enkele bewijswaarde. Bovendien doen de ernstige schrijffouten in de hoofding van

deze badge ("Islamic Republic of Afghanistan", "National Directorate of Security") vermoeden dat het om een gefabriceerd document gaat. De dreigbrieven kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien is het zeer opmerkelijk dat u deze documenten pas anderhalf jaar nadat ze bij u thuis zouden zijn afgeleverd, kan voorleggen. U argumenteert dat uw broer eerder niet naar Paghman kan gaan omdat het er onveilig is. Uw uitleg overtuigt niet, te meer uw broer in mei 2012 wel al uw taskara stuurde. U stelt dat uw taskara bij uw broer in Kabul lag. Als het Commissariaat-generaal u vraagt waarom uw taskara in Kabul lag, zegt u "Misschien had ik het daar achtergelaten" (CGVS, p.3). Dergelijke verklaringen zijn niet van die aard dat ze uw geloofwaardigheid herstellen. Ook de brief van de personen die uw relaas bevestigen, kan niet overtuigen. Documenten met gesolliciteerde inhoud van personen die u zou kennen, herstellen uw geloofwaardigheid evenmin.

Bovenstaande argumentatie leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, district Paghman te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze "Eligibility Guidelines" en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet voor het ganse jaar 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door voor gans 2012. Voor het district Paghman werden er in de periode van verslaggeving nauwelijks gewelddadige incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). Geenszins kan besloten worden dat er in Paghman een situatie heerst van veralgemeend willekeurig geweld. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman van de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de

provincie Kabul, district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Verzoeker vraagt in hoofde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift uittreksels uit volgende rapporten: UN High Commissioner for Refugees, *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, van 17 december 2010; US Department of State, *2009 Country Reports on Human Rights Practices – Afghanistan* van 11 maart 2010; en twee documenten van UNHCR over de bewijslast en de beoordeling van de geloofwaardigheid in het asielsysteem.

In een aanvullende nota van 19 november 2013 brengt verzoeker nog bij: COI Focus *Veiligheidssituatie Kabul-stad*, 5 september 2013, UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 6 augustus 2013, UNAMA, *Afghanistan Mid-Year Report on the protection of Civilians in Armed Conflict* 2013, 30 juli 2013.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag.

Immers, op diverse punten blijkt verzoekers aanvraag in strijd met de verklaringen die hij eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde. Zo stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal dat de dreigbrieven van de taliban dateren van na zijn vertrek uit Afghanistan (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker ontkent expliciet dat hij voor zijn vertrek dreigbrieven ontving (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Nochtans verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken wat volgt: *“De eerste (brief) werd anderhalve maand voor mijn vertrek opgestuurd. Ik nam deze brief niet serieus. Een maand later kwam de tweede brief. Ik ging ermee naar het dorpshoofd. Hij zei dat het ernstig was”* (stuk 10, vragenlijst, p. 3). Met deze tegenstrijdigheden geconfronteerd, ontkent verzoeker dat hij eerder beweerde dat hij de dreigbrieven voor zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben ontvangen en zegt verzoeker dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken zich moet hebben vergist (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Dit is niet aannemelijk aangezien uit verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat hij het herhaaldelijk over die brieven had en dat hij aangaf dat deze brieven de directe aanleiding tot zijn vertrek zouden hebben gevormd. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielaanvraagder verwacht wordt dat hij kort zijn aanvraag uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 10, vragenlijst, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken het belangrijkste heeft kunnen zeggen (stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

Wanneer verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd of hij zijn problemen met de taliban niet aankaartte bij het dorpshoofd, ontkent verzoeker dit ten stelligste (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Verzoeker zegt dat het hem verboden werd met iemand te praten over de eisen van de taliban (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). De Raad stelt vast dat dit in tegenstrijd is met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar hij stelde dat hij met de tweede dreigbrief naar het dorpshoofd ging en dat de man hem vervolgens uitlegde dat *“het ernstig was”* (stuk 10, vragenlijst, p. 3). Wanneer het Commissariaat-generaal deze tegenstrijdigheid aanhaalt, herhaalt verzoeker enkel dat hij niet naar het dorpshoofd is geweest omdat de taliban hem hadden verwittigd niemand op de hoogte te brengen (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Echter, nogmaals kan worden opgemerkt dat het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent deze zaken bijzonder duidelijk is en geen ruimte voor interpretatie laat noch voor een verkeerde vertaling. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift tracht deze tegenstrijdigheden te minimaliseren wijst de Raad erop dat deze twee dreigbrieven en het contact met het dorpshoofd de kern uitmaken van verzoekers asielaanvraag. Het feit dat verzoeker desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet dan ook volledig afbreuk aan zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker verwijst naar verschillende rapporten en zijn risicoprofiel als Qari dient te worden benadrukt dat het louter verwijzen naar algemene rapporten en een bepaald risicoprofiel niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.5. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *“Afghanistan”* *“Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het*

conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul in 2012 er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Daarnaast vinden er regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Met betrekking tot het district Paghman maakt voormelde informatie slechts melding van één incident, waarbij een RCIED (Remote controlled IED) zijn doel miste, zijnde een wagen met personeel van het ministerie van defensie, en een bus raakte. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Kabul geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er op basis van voormelde informatie voor burgers in het district Paghman in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 22 november 2013, die een update van de informatie van 21 maart 2013 inhoudt, bevestigt dat het totaal incidenten redelijk hoog ligt, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen slechts iets meer dan 10% van het totaal. Met betrekking tot het district Paghman maakt voormelde informatie slechts melding van een incident, waarbij een hooggeplaatste overheidsfunctionaris werd gedood samen met zijn drie zonen en waar de luxe terreinwagens van een privébedrijf geraakt werden door een berm bom doch waarbij niemand gedood of gewond raakte. Ook hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Kabul niet aanhoudend is; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Raad stelt dan ook vast dat er op basis van voormelde informatie voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Paghman geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting stelde verzoeker dat het onmogelijk was om te oordelen of er voor burgers uit Paghman een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt dat op basis van de aangereikte informatie wel degelijk kan worden uitgemaakt dat er voor burgers uit Paghman in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Voor zover verzoeker in zijn aanvullende nota naar het document getiteld "COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul stad van 5 september 2013" verwijst en hiervan de eerste twee bladzijden bijvoegt teneinde aan te tonen dat de rapporten van CEDOCA geen betrouwbaar beeld geven omdat ANSO toegaf dat een analyse per district niet meer mogelijk is, stelt de Raad vast dat hoewel ook in de voormelde informatie van 20 november 2013 wordt aangegeven dat ANSO haar beleid heeft gewijzigd en geen informatie meer publiek maakt, erin eveneens wordt gemeld dat hoofdzakelijk beroep werd gedaan op feitenmateriaal in betrouwbare mediakanalen als Pajhwok Afgan News, Tolonews, Khaama Press, Institute of War and Peace Reporting en Radio Free Europe/ Radio Free Liberty. Met betrekking tot Pajhwok dient te worden vermeld dat zij ook berichten over kleinere incidenten door journalisten die lokaal in de provincies aanwezig zijn en onderzoek voeren naar incidenten. Verzoeker toont echter niet aan dat voormelde informatie niet correct zou zijn, noch brengt hij informatie bij waaruit zou blijken dat er in de provincie Kabul of in het district Paghman een situatie zou heersen waardoor er voor burgers uit Paghman of uit de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013, die verzoeker ook bij zijn aanvullende nota voegt inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. Ook het rapport van UNAMA dat verzoeker eveneens bij de aanvullende nota voegt, biedt slechts een algemene analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan, doch hieruit blijkt evenmin dat er in de provincie Kabul of in het district Paghman een situatie zou heersten waardoor er voor burgers uit Paghman in de provincie Kabul een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF